

[Wilhelm.]

accepteret fra VS' side. Vi har hele tiden sagt, at det egnede en indkomspolitik sig selvfølgelig ikke til, og det er ganske andre formål den har.

Indkomspolitikken har rent faktisk fungeret til det, som en indkomspolitik egner sig til, nemlig til at sænke reallønnen, til at øge produktiviteten og dermed øge konkurrenceevnen, det vil sige til at øge knokleriet, alt sammen i virkeligheden på bekostning af beskæftigelsen. Det er det, vi har set med indkomspolitikken. Det er noget andet end at sige, at indkomspolitikken er brudt sammen, i den forstand at den ikke bliver respekteret.

Jeg synes, det er vigtigt at trække dette frem, fordi påstanden om, at det er indkomspolitikken, der er brudt sammen og ikke forventningerne om, hvad den kunne udrette, nu vil blive brugt til at forsøge at påtvinge lønarbejderne en endnu skrappere indkomspolitik ledsaget af finanspolitiske stramninger og hvad ved jeg.

Et forhold, som slet ikke tages med i denne sammenhæng, hverken fra regeringens, fra det økonomiske sekretariats eller fra det økonomiske råds side, er endnu en gang produktivitetstigningen. Denne gang er vi imidlertid i den lidt heldigere situation, at OECD i hvert fald har taget dette forhold med. At det økonomiske råd stadig væk ikke tager det med, kan nok undre noget, når det i virkeligheden var brøleren bag deres rapport sidste år på denne tid, som satte den store alarm i gang på et fuldstændig ukvalificeret grundlag med påstanden om det 20 pct.s lønforspring. Nu har OECD taget produktivitetstigningen med i sin nylige rapport, som kom for få uger siden, og OECD viser ganske klart for Danmarks vedkommende i denne rapport, at der er tale om, at udgifterne til arbejdskraft pr. produceret enhed er faldet relativt i Danmark i de sidste 3 år. At produktiviteten altså er steget under krisen, og at kapitalisternes omkostninger er faldet. Man nævner i øvrigt også, at det samme har været tilfældet i den foregående lange periode, og skriver direkte i en fodnote, at de ekstraordinært høje produktivitetstigninger i Danmark har bevirket, at lønstigningerne er blevet neutraliseret og den danske kapital konkurrenceposition er blevet bevaret. Altså i direkte strid med det, som det økonomiske råd lavede alarm om sidste år.

Det samme sker den dag i dag, hvis man skal tro Finanstidende for få uger siden, hvor man skriver:

»Industriproduktionen har i årets første kvartal været uforandret i forhold til det foregående kvartal, og beskæftigelsen har vist en ikke uvæsentlig tilbagegang.«

Det er en diplomatisk måde at sige det på. Det er færre, der knokler mere for at udrette det samme. Det er hele denne side af sagen, som socialdemokratiet ikke tager med, når det parti snakker kriseløsning. Man lægger i stedet op til den ønskede venteposition, hvor man med en stabil høj ledighed og et real-lønsfald kan vente på det internationale op-sving.

Den funktion, som en så tåbelig vismandsrapport som den, vi har set nu, i hvert fald sammenholdt med den rapport, de lavede i november, har, er selvfølgelig ikke bare at gøre sig til grin. Det farlige ved den er naturligvis den repressive funktion, der ligger i en sådan vismandsrapport. Novemberrapporten skulle nødvendigvis være optimistisk, for den skulle bilde folk ind, at hvis bare de lod sig påtvinge indkomspolitikken, så ville det betyde noget for beskæftigelsessituationen, så ville det betyde noget for prisudviklingen, så ville det løse betalingsbalanceproblemerne. Derfor var vismændene pragmatisk nødt til at være usagligt optimistiske.

Nu ser vi noget andet, for nu har man påtvunget lønarbejderne denne indkomspolitik ved overenskomstindgrebet, nu skal de forbedres på yderligere stramninger, og derfor skal der igen kimes med alarmklokkerne, ligesom der blev det sidste sommer. Og hvis ikke denne vismandsrapport skulle være nok, så har vi nu Bent Rold Andersens udtalelser til Børsen i dag om, at det, der skal til, er en 35 pct. moms. Jeg går ud fra, at funktionen skal være den - i et godt arbejdsfællesskab med regeringen - at overvismanden skal overdrive tilpas til, at han skaber det psykologiske klima, hvor folk nærmest skal føle sig lettede, hvis momsforhøjelsen så kun bliver til 25 pct. eller noget i den retning. I hvert fald er der klart og entydigt tale om trusler, forudsigelser, advarsler, beregnet på at forberede folk på det værste, at skabe et psykologisk klima, der skal få et aldeles asocialt augustforlig til at glide ned.

Det samme oplevede vi med den socialde-